

težja in katera bi poletela navzgor. Sicer pa to ni tako zelo važno, kakor se zdi iz ne prav pomirljivih razlogov nekaterim današnjim kulturnim oblikovalcem, med katere je zašel, kakor vidim, tudi urednik Ciril Zlobec. Plima in oseka snujeta tudi v kulturi in tudi v pesništvu.

Cene Vipotnik

JESENI Postal se sam na travnatem pologu
nasproti se mi jezero blešči —
in ko hiti pogled po večnem krogu
strmih gora, kjer zgodnji sneg leži,
vem, da jesen neubranljiva
poletni žar pogaša in prekriva.

Trenutek le in od strani večerne
se zadnjič po vrhéh zalesketa,
in potemné sinjine neizmerne
nad tihi svet razpetega neba:
takrat, kot bi zbudila jo tišina,
potrka v meni mračna bolečina.

In kar je daleč, k srcu se primika:
— o ljubeznive priče vročih dni! —
ob jezeru si tenka jerebika
čez vale neutolažena želi...

Kaj so se res že rdeči ji kobuli
porazkipeli, v veter se razsuli?

Je mimo čas, da sonce bi šumelo
v zelenih grivah gričev kot takrat,
je mimo čas, da v blišču bi drhtelo
valovje, otok, osiveli grad?
Boš hrepenenje, ki si vame seglo,
res pomotnélo, z mrakom se prepreglo?

Pred sencami sta tiho priletela,
sedla na jezero ponirka dva,
srebrna proga je za njima vrela,
do njiju ni si upala tema...
In gugala sta se na vodi gibki
ponirka dva, dve plahi živi zibki.

In spet sta oddrsela, sanje z njima!
Kmalu bo noč in sence napletó
otožni molk nad vsem, kar dóma nima.
Med ločjem je proseče vzdihnilo,
v meglicah vstajajočih trepetalo,
tožilo, klicalo, zaman iskalo.

Kod hodi ljubljena? V hladni daljavi
se lahki, lačni ji korak gubi...
Če videl bi jo rad v podobi pravi,
jo vidim le z zaprtimi očmi,
ko neskajeni mi spomin odstira,
kar zginja neizbežno in zamira:

poletna noč je blaženo žarela,
trosila zlatih ji kresnic v lase,
obema se je duša razcvetela,
bilo je svétlo, kot da k jutru gre,
in sred tihote je spregovorila
ljubezni vsepreplavljajoča sila.

O ura sreče, ki ji med sestrami
samotnimi je dana taka moč,
da njen sijaj razločevati brani,
kaj danes je, kaj jutri, kaj nekoč,
ki usmiljena nad ljuba dva se zgrne
in srci dve v viharu luči strne.

Mimo je tisti čas. Jesen zdaj veje,
 k slovesu vabi jate sivih ptic,
 osirotelo listje name seje...
 in ko poslušam njen zategli klic,
 se zgane pozabljenja globočina,
 potrka v meni mračna bolečina.

Jože Udovič

ODKRITJE   Oko prosojnim se oblakom čudi.
 Od kod doni: »Prebudi se, prebudi!«
 Odpre se mrak, nikjer ni več poti,
 in že sem sredi neresničnosti.

Na veji se zaziblje hrošč zelen.
 Sijoč dragulj, skrivnostno razsvetljen,
 na cvetni roki: zdaj se je zganila,
 za mano senco zagnila.